

Langleri

II. ár.
13. blað.

Þinnudaginn 28. októbermánaðar

1900.

Besti Repli bróður og systir!
Glefsdu hátt og láttu
Karleikann ráða stefnunni!

Þessi orð eru fyrst og fremst
alvarleg áminningar- orð til Good-
Templara yfir höfuð, því aðal-
atriðið í þeim er eitt af einhunn-
ar-ordum Goodtemplara reglunnar
nfl. Kóðleikurinn, sem áttu á að ráða
og stjórna vor á mót, samfar-
statuzi þri og ákveðna þá oruggi
vor um Sigur hins góða, en í þetta
tím er þau þó óerstaðlega ámin-
ningar og upphæfningar- orð til þeirra,
sem að vísu eru Goodtemplarar,
en sem sjálf sin vegna ekki beint
þurfa þess við að vera ^{það} Goodtemplarar,
þar að þeir eiga til hneigingu háfa
til vinnu og þar af leiðandi enga freist-
ingu til að brjóta beindindid; en þeir
eru svo fáir, svo marta fáir sem þeir hafa
eiga að hrósa, því er miður; Sann er
þeir til sem bestur fer og þeir menn eiga
áttast und, hvort heldur það er Karlur óða-
komu, hógest með að koma einhverju góðu
til leitar, en draga sig jafnvel meira í
hlé en hinir sem verða að gera beindindid
mátt að áhugamáli sínu til þess að freist-
ingarnar fái ekki yfirhönd yfir þeim og
það er kunnugra en frá þurfi að segja að

þeir menn eru margir til, ^{sem} hefir lávát
starf sitt svo vel, að þeir hafa getað van-
it sjálfa sig frá dreghjúskapnum og hjálpa
að mörgum öðrum til hins sama, enda
hafa þeir látið gjört meira fyrir beindindid
í heild sinni og barist fyrir því að hjálpa
eins töluum mönnum en hinum. Það er svo
átt, að þegar það er nefnt við þessa menn,
sem ekkert hafa við að stríða í beindindid,
að þeir ætlu að láta meira til sín taka um
áttislag og leggja sig meira eftir því að
hjálpa hinum, að þeir segja: „Hvort ætli
ég sé að fátt um það, ég sem eiginlega ætli
þarf að vera í beindindid sjálf minn vegna
þó ég geri það, og svo. frv., en þeir sem þannig
hugsa og tala þurfa, aður en þeir fara
langt út í þessa sáluna, að áhuga
1. það, að enginn í það vísir að geta sín annars
atstotar at áttu leysi komist svo í gegnum öldur-
rótt freistinganna, og þurfa eigna hjálpar með
sjálfur í lífsleitinni og d. að það er kristileg
og eifversilog stelpa hvers einasta manns að hjálpa
námgja sínum með öllum þeim góðum ráðum
sem gud hefir komu í hendur þess, en þá er vand-
inn að finna hin rétta rátt og hin rétta mót
þau finna með því að stefna hátt og láttu hött.
Ráttu stefnunni. Orðháturinn segir: „Samræði
óttli er síttu folgid í því að geta mikið en að gefa í
réttum tíma“. Þetta getur átt við hvers þessar hjálp,
sem svo er um að ræða. Notkinn er þeir, sem segja
þegar um hjálp og viðreisn námgjans er að ræða.

Hvat kemur mér þessi matur við? Ég vil ekkert
steypa mér honum hvorki til ills né góðs; hann er
línum at segja það svo aftur að hann á það ekki skilið at
neitt sé við hann allt eða honum á neinum hátt hjálpat, þó
þegar honum hefur verið hjálpat, hefir hann vanþakkað hjálpa
na og mótgað velgjörda menn sína með óþeimasta
einni og jafnvel illu mun tali um þá og þeirra
helgustu málafni. Þetta hefi ég oft heyrð úmssa
götu menn segja sem allt hafa viljað gera til þess
at hjálpa einstökum mönnum í bindindum, en
sögu sta lítilu fengið á okkat vegna óstöðug-
lyndis og óþeimastu þeirra sem þeir hafa
viljað hjálpa og vegna mannvorsku og haturo-
fullra afsókna þeirra, sem hafa gert það at lífs-
starfi sínu at reyna at tala einstökum meðlimi
smátt og smátt til at bjóta bindindid og hafa þá
þvíri varð þó i sínu hendi til þess at gjöra þó
svo mikil ljón leynt og ljóst sem er, en
þessjast svo sjálfir hvergi viðkoma og það er von,
at menn þessjast i þó at gera gott, þegar þeir mæta
slíkum og þó líkum viðtökum, en þá vil ég
minna þá og óða á annan orð hátt: „Lilka og
heimsta sumra manna getur varnað þó at verðasta
um þá, en ekki ^{þessjast} þó þó at gera
þeim gæða.“ Allt svo ekki varnað þó, at verðasta
hjálpat þeim sjálfum sta óðnum og leith þá á réttan
veg of verðastánum oss þó i þó og mat hvada
móti sem verðastánum oss þó i þó. Við kann
einhver at segja: „Uer gefst svo sjaldan þó i þó
at lala þessa hjalp minna i þó, en það er ein mitt
rangt at lala þó til þess gefst gjaldan; það
gefst einum og sérhverjum af oss mikil gæta
en verðastánum sta jafnvel vitum of. Ég eta
at taka at eins 2 domi af ótal domum: Þvata
ólsta sem þó erb gæta þó i þó ná meg þó um kost.
í einhveru hátt, en þá þessjast at reyna at hafa sothjálpa
þessjast þó ^{einnuþessjast} komir bindindis at notum, heldur

og óbeinlínis. Vit skulum gera það því at þú viljir
vinna sem mest þú getur i þessjast bindindis mála
inn og viljir lala atta óbeinlínis hjalp þína ^{við}
ná umgann verða þó máli atta sem mest um notum
Þómi mi einhver sem ekki er bindindis matur til
þín og þó þú þing um vinnu, þá gótu þú minni þó
um sjálfum gætu i þessjast hátt og bindindis
gætu um leid of þú gætu það at skilþó þó vinnu
veitingummi at hann þó bindindis matur. þá
þessjast bindindis fél. einu meðlimi, másthe nefsta
mann-þó eynum veit at hvort þó bestum mest
gætu verður — og um leid og maturinn þessjast
vinnuna hjá þó — másthe um leyni lína —
hefti hann hinsvegar ósagjant. gætu of þó at
verða bindindis matur. Annat domit er þetta
Þó þú drýkluju matur þing um lán, matur, sem at þú
þómi og mör þó, en vegna drýkluju skapar at þú
sinnar hefti hann ekkert. Þanda sér sta þessjast
til lífs frændráttar um hávetras þó um þessjast
allar þó þó um þannat at, sta hvenda sem verðast
at hann séi neyð sína og sína leygja þó
dýrum en gótu, sögu á okkat til þess at þó
i þó sjálfur, ja, þómi mi stókur matur til
þó og vildi mala þó til hjálpar þóinnar mikil
þessjast sta þó líkum þóinnu stóttum, skilþó
þat vera sönd at nefna við þann at gætu bind-
indis matur um leid og hann þessjast at þó sína
upplýllta sta skilþó til ofmikils málst, at
hann léti af sínum þó lífs aðarkatti til þess
at gætu þessjast hjálpa i þetta sínu og þóinnu byggjast
þat at þessjast at sata i þessa neyð — sönd og völd
— gætu ^{at mótum þann leftri} of þessa ^{þessjast} þessjast kresta kresta til at
vinna þó sér og sínum. Vei, ég álit ^{ekki} þó
ofmikils málst; ég álit at jafnþann þó simples
matur hefti meðitund og til þóinnu þóinnu þóinnu þóinnu
þóinnu sjálfum, þóinnu þann og þóinnu lídi ille,
þessjast þann og at þóinnu fullan stóttum i þóinnu at

hamm brestu okri rétt. ef hann hafuadi badi
þinn fyrir þá söa einu, at þú gerdir þetta at
skilyrði; hann klyfti at sjá þat. at þomun vori
í sjálfvald rétt hooft hann villi bota eát sítt
og idrast þinnu fyrir gjörta sinna til þess at fá
dýrmæta hjálp á leutugum tína, ^{og með því} þat þú
og sína kvótum og þungu. Skildi þat ekki vera
rétt á leiti at vortid vori ekki minn nema til
hálf. of mannum vori hjálp at í þessu tilfelli,
án þess at bota leif þann at öðru en þú at leuggja
þat, til þess at hann gæti haldid áfram at lifa
sama óreglulega og syndsamlega lífinu einu
eftir þú at ur, án þess at bota þjóf þeirra sem með
mundu lida undan brestri þannu, ^{ísl. (40)} þessum þessu
og barnanna. Skildi þat ekki vera eðl gætt þess
hreggsnefndumun á Lo Landi gætt þessu á
at hjálpa á þenna hátt, og gæta gætt þat án þess at
þvinga mann til þess. Þú, ótal sínum, en þat
regna þat sjaldan eta aldrei, kóð leipurum en
ekki meiri en soo, at þat nuna ekki gætt þú
at minnst á þat, þó þat gjastan vildi. Vori ekki
kaupmannumun ^{á Lo Landi} eta vinnu vortendum þeirra
sinna þann at veita hjálp einu á þenna hátt
þú, ótal sínum, en regnstan lefir sjúkt ^{hvatt}
sinnu þeirra, at þat dregir ekki til at þeir séu minni
á þat, þeir regna þat ekki samt, og þat jafwel
þó þeir vildi af þó einu og höndumun á þess, at þeir
drekjunnem en til og hafa vortid til sínu allan
sinnu aldud í vinnu manusten sínu hjá þessu, sem
hafa beinlínis drukkid fyrir þessu fé, ogdi leyt,
so hundruðum króna lefir steypt. Fyrir þessu sjálfum
með vitlesum þessu, og ortid hreggsnefndumun
sinnu þungsta leyndi, en þat mátti ekki ganga soo
norti til þessu ingum slíkum manna, at bauta
þessu á, at til þess at þeir gætu átt von á at fá
sitt daglegt braut, yfdu þess at lifa saman heitum
legir manni: þetta at dregka og hegða sér ráðvauð.

lega. Vid þessu leiti fer til at hjálpa og þat
er kóð. ein bændur orður á þann, ef vid ekki tíð-
um þann vagna skuldu þessu er á oss hvíli
hvers vit annan. Þessum þú þat kóð kóð. á
Expasbarku og latum kóð. þá er skessumun; þessum
þat heyrast at ef hver maður villi hjálpa ná-
miga sínum, yfdu áttum bostid. — Váttum.

Skuldbrotin.

þat var í helgum drottins daga, skómmu eftir nýjar í
þessu vetur, at ég gætt norður ís með þessum minni
þessu var indelt: þessu norðan kaldi með allmiklu
footi. Þessu og sé hvíli yfir áttum og ég heyrsti at einu
at klukkumun hjá þessu gættu vid þessu sínu um og
sögtu gling-gling-gli þessu og var sé herta þessu
skandam at þessum og var þessu þá á min. 3. þá,
þá, þat lefur óvark vortid leiti nokkud seint til í dag
sagdi ég vid sjálfan mig, þá en þessu lot og þat er
þessu regjinnu at þessu sem kirkjuleitumun þessu
þat var gætt út til at þannu en þessu um at þessu
— í sama leiti reid af skot langd í þessu — skóð
skuldi þetta ekki vara kirkjuleit. at þessu, nei þat þessu
varla vortid, þú þessu ekki at þá annat en manni
og með þessu — með þessu einu á þessu um
á þessu og illa brestu hvers vid annan, kóð
ég áfram at mulla vid sjálfan mig norðan og vortid
þessu andannu á áttum soo fyrir á seðari skauk-
annu at þannu ekki fle kóð undir skauka þessu
og feldi mig. Þannu, þú var þat kóð, ég leiti upp, sé eyn-
an, þú eyni annu bresting var mér eja an lag né
þessu anez en sé, at solin kóð leiti um vortid
þessu miga at þú er mér vortid og vortid
brestu í loyn. Ef þessu mér annu at þessu og soo
þannu sem leiti þessu út undir kóð. Af þessu og þessu
þessu sem ég gætt og vortid var indelt, seðli og þessu
nidur utan í upp þessu gættu, heitum og móðum
og þessu mér ofurleittum kóðla í minnum leiti at

seð. Mér kann kalt vætt milli stinnu og höndu
og ég þrjúði upp og fór mig Fankur, fultmanni
blyttmarlaus mörðingi! og ég lagðist niður
á knén hjá ofurkelli horku rjúpu, sem lá þarna
á andartektunum á isnum; ~~á andartektunum~~
~~á andartektunum~~ ~~á andartektunum~~ ~~á andartektunum~~
lá þarna lítili annungum frosin í bláði sínu
og fóst við klakan á áðrum vöngum, þeim
sem þólið hafði komið á en þinnur var þinn
á lífi til og frá og reyndu að berjast þannig
máttlausum ofan í sveit. Og gleymi aldrei
því augunardi sem þessi lítili sáleypingi sendi
til mín þegar ég kom og svo við og við til annars
rjúpu sem var þarna á valaki í ríma bordinu
rétt hjá henni og hafði stöðid á vardi nokkura
stund svo hrafnarnir notu ekki á hana. Ó,
hvat mig langaði til að þessi vinur minn rjúpa
nokkura stund en þá en í því og tók stöðun
rjúpana upp eftir að ég hafði með flöskur var-
it flöskad vöngum frá blöðunum klökum
og þá flaug hún rjúpan eitthvað út í vöðum
svo ég sá hana ekki framari; hún hefði oflaust
haldið að ég væri mörðinginn. Mér datt þá hugur
gullþaga og viðfraga kvæði "Sasardalgrinnur"
-Gráttliþinginn" - Ég var þannig að klakka til að
mér mundi mi eins og drögmenn í kvöldum, þó að
lífga þarna vesaling og gefa þannig eftir vinnu þannig, sem
mér virtist ^{ein mynd af vöðum} hafa flögð út í myrteid og natu frostid, undir
in hvarja þinguna á stöðunum til að gráta þar og sýna þessum
einu sinn, en ég sá að einu kotliksvot þeir ^{ég} og get
þing þessum annungja eins og mi stóð á: vöngurinn
botinn og bláð rúmið þessum til alífis - var í stöðla
þessum aldrei hild þess. Og mér mér undan og vart að klappa
í mig horku og heyrta að þess væri ekki þessum, heldur máður-
inn sem á hann skaut og skildi hann eftir dauðvona, sem
ég væri að sýna úr hálstímunum; ég var þó þá inn að þessum
stær en ég vissi af því og gerði það með svöldan einstöðun

ávegin, að mér fannst ég ekki um langan tíma þessa vaxid
selli en þetta augnablik - en þetta var þá engin hefud
heldur heyrarvortu svo ég áttadi mig stótt á því og augdi
þessa, þá er þá laus við þetta strid; þar á þann vinnuþema
sem flaug í loftu áðan hefti mátt vora með þess; þar á mig
blessað litla sálin, til þess undir stöðunum á þessum
þar sem hann situr og seyrir þing og heyrir hann með því
á þess liti mi vel og lítur þess að hann þessi þessum eftir
þess til þess að sýna þess og vora með þess eins og áttu.
Áttu máttu lagdi ég af stóð þess þessum blöðunum vígelli
og stóttu litla þessum þessum áttu áttu í þessum vasa
þessum, svo þótti þessum, manni né þessum þessum áttu
uma af því að þá hinar sýndu þessum þessum til að líta
sér átt. Svo þessum og augnum þessum þessum áttu
þessum mig, eins og til að líta þessum þessum
sem manni þessum gat vaxid þessum í loftu, en ég sá þess
augu; þessum og mér svo áttu í lítið og þessum þessum
ar langur og þessum þessum áttu í þessum þessum
mátt þessum þessum þessum áttu. Eftir litla stund
sá ég hvar hilið undir manni sem mér virtist vora með
þessum áttu - og þá hljóp í mig reidun: ég blés
og þessum. Þannig þessum vora og vora, en þó var svo þessum
vora af vora, að ég sá þessum þessum vora og svo
vora augu mín svo þessum af reidun og þessum þessum, að ég
þessum þessum vora - mig langaði ekki til þess að þessum
þessum. Mér virtist þannig að þessum áttu þessum mig, eins
og til þess að þessum mér gótt þessum, en ég beid ekki eftir
þessum, vart þessum til vora og þessum vora og ég þessum
þessum að þessum: "Sasardalgrinnur" þessum áttu þessum þessum
og þessum vora með þessum, þessum stöðid. ... snafatan
þessum og í þessum reidun og til þessum þessum og þessum
áttu þessum af allum þessum þessum sem ég áttu til.
þessum þessum vora í líti en ég þessum vora, þessum
laus og þessum þessum af afsa og þessum, þessum í þessum
þessum þessum, þessum þessum, þessum og þessum vora
þessum og þessum þessum þessum þessum vora - og vora
þessum, vora til að þessum mér mátt, þessum vora

þessu svinnu að tarna. Þetta verður skemmti-
legur dagur en þú þó heldur. Þessa átt haldur
dáluna gunga á þessum morgni lengi vel en
þú komst að því um síðir að þann freyðist
á því. Það var einn föstudagsmorgun góðs
mótsfjörðs, frosthóttens og barningar ^{var}
beint að standa alla vikuna frá því á sunnu-
dagsmorgunum og margir voru að tveimur
illa til reika eftir uppi stöðurnar og áreynst
uma en ensketh óá unnið á þó en það, að þess
vörðstærna andliti virtist vera orðið
að tobaksþrjúna á tobaksþjól, því þann var
haldur að eniþa sér en bara beitti við það sem
fyrir var, en á Jóhanni sátt að þann gat bara
sofid, sofid og helgt erki gert unnið en sofid
og þessan morgun lá hann upp í loft í rúm-
inu með opnum munninum og hálfopinum
um og nátt nið svesfusins í fullta mati.
Þótt var að vaka í kringum rúmið og
veita þessum eftir leik vider við en ferkist
nið ensketh um að veita þann, stundum var
þann að beygja sig niður að andliti þess á
þessum síni og þann stladi at kejsa þann
en ensketh varð úr þó, í þess haldur og
satt ólun þessandi á rúminu sínu og hóf þó
á þessum kringla haldur haldur og
madrast eftir þó að þann steyldi erki
þess á þó að veita Jóhann, þó í þóttist
eign von á formanninum á þess og þess
ólundum. Alþaf drótt þessum, haldur
er að spigspora fyrir framman rúmið Jóhann
og datt mér helgt í þess haldur þann unnið
halda þann vera árandan og var þann nota
ótrá lef, þar sem þessum heyrstust og
andar dróttumir svo glógg þess eftir
til min. Ég veit erki fyrir til en haldur
þessu þó þess þessum sinn og þessu

hálfa meira í nefid en þann átti vandla-
til, upptir á þess og setur sig í hnykil
fyrir framman rúmið og lútt. dálitid
niður að Jóhanni og þóttist á þess þóttist
inn úr nefinu á sér framman í andliti
á þessum met þess vora þess og þessum
að í þess aldrei þóttist þóttist að þessum met-
ur gati gefid af sér slíkt hljóð. Ég þess
erki að þess Jóhanni, þessum þessum varð
átt, en þann setlist. þessum upptir og þóttist
þessum sér í framman með þessum þess var
þessum nota, en það var þessum haldur
og upptir frá þess þessum enginn að eign haldur
að þess að veita Jóhann — þann voraði
átt sjálfur og eftir á undan haldur.

Þóttist sem haldur þessum, vori erki
erleja miðt sta þessum, varð það að gótt
enda þessum þann heilan þess af Nobelþóttist
í nafn þess, & til þess að veita haldur
"haldur þessum" upptir þessum.

Fyrirmyndar fundur.

Það var ummálgur fyrir myndar fundur sem haldur
var þessum í Gótt Templara þessum miðt, en
þessum það var fyrir myndar til þess sta illt, má
katta af þóttist, að fundarþóttist stladi at reyna at þess
í þess að gannu sínu og láttu lef þess með at sé þess
í stladi templara þóttist, en þann þóttist í kringum þess
allan fundum útt síni og kóttur þessum þessum
dall íem heilt soð er í og datt mér í
þessum að þessum þessum nið vori at þess vori
erki og unnið heidur þessum matur þess í þessum
fél. og þessa at stladi fundum, haldur erki at
drekka sig útt þóttist og láttu reka sig útt þóttist með
haldur þessum þessum þessum þessum og þessum
nið erki at stladi fundi þessum en miðt þessum
þessum. — Gannu Þóttist.